

Když jsem se změnila
ve sněžnou sovu,
na pláň jsem vyhlédla
z věžního krovu.
Měsíc byl v novu,
krajina doběla.

Já přesto znovu
Tvou stopu ztrácela.
Kladla Ti návnady
do zubů želez,
všechny jsi obešel,
podhrabal, přelez!

Mefistofelés poslal Ti v dopise rady,
jak nechat jen stopu, co ztrácí se.
Stopu co ztrácí se,
stopu co ztrácí se.
Stopu, co ztrácí se,
stopu co ztrácí se.

Vítr mi zapískal tajemná jména.
Hádej, co dneska jsem:
"lovecká fena"!
Neukojená, o to víc zavilá.
Myslíš, že umím říct:
"Stopu jsem ztratila?"

Jenom si utíkej
do škeble v řece
a třeba do hrobu – najdu Tě přece!
V dehtu i v mléce...
Odhalím každou skrýš,
věčně se ztrácíš – nikdy mě neztratíš!

Neztratíš, nikdy mě neztratíš,
nikdy mě neztratíš.....